

154

1555-1568

A PÜSPÖKSZENTELÉS - AZ EGYHÁZI REND SZENTSÉGÉNEK TELJESSÉGE

1555 "Az Egyházban az első időktől gyakorolt különféle szolgálatok között a hagyomány tanúsága szerint az első helyen áll azoké, akik püspökként a kezdettől folyamatos utódlás által az apostoli magvetés folytatói."

1556 Azért, hogy nemes küldetésüket méltó módon betölthessék, "e nagy hivatalok betöltéséhez az apostolok Krisztustól a leszálló Szentlélek különleges kiadását nyerték, ők maguk pedig kézzel adták tovább munkatársaiknak azt a lelki adományt, mely a püspökszentelésben jutott el mihozzánk".

1557 A II. Vatikáni Zsinat "tanítja, hogy a püspökszentelés az egyházi rend teljességét adja, melyet mind az Egyház liturgikus szokása, mind az egyházatyák szava főpapságnak, a szent szolgálat teljességének (summájának) nevez".

1558 "A püspökszentelés a megszentelés hivatalával magával hozza a tanítás és a kormányzás hivatalát is (...). Nyilvánvaló, hogy a kézzel adott és a szentelés szavai úgy adják át a Szentlélek kegyelmét és úgy vésik be a szentségi karaktert, hogy a püspökök kiemelkedő és szemmel látható módon magának Krisztusnak a tanítói, pásztori és főpapi hivatalában részesednek és az ő személyében cselekszenek." "Így tehát a püspökök a nekik adott Szentlélek által a hit igaz és hiteles tanítói, igaz és hiteles főpapok és pásztorok lettek."

1559 "A püspöki testület tagjává a szentségi fölszentelés, valamint a kollégium fejével és tagjaival való hierarchikus közösség által válik valaki." A püspöki rend kollegiális jellege és természete többek között abban az ősi egyházi szokásban is megmutatkozik, hogy az új püspök fölszentelését több püspök végzi. A püspök törvényes fölszenteléséhez ma Róma püspökének különleges intézkedése szükséges, mert az egy Egyházban a részegyházak közösségének ő a legfőbb látható köteléke és szabadságuk biztosítója.

1560 Minden püspök Krisztus helyetteseként a rábízott részegyház fölött birtokolja a pásztori hivatalát; ugyanakkor terheli őt az összes részegyházról való gondoskodás, melyet valamennyi püspöktestvérével kollegiálisan kell viselnie. "Jóllehet minden püspök a nyáj csak rábízott részének szent pásztora, mint törvényes apostolútód isteni intézkedés és parancs alapján a többi püspökkel együtt letéteményese az Egyház apostoli feladatának."

1561 Az eddig mondottakból érthető, miért van sajátos jelentősége a püspök által celebrált Eucharisztia mint az oltár körül annak vezetése alatt összegyűlt Egyház kifejezésének, aki láthatóan jeleníti meg Krisztust, a Jó Pásztort és Egyházának Fejét.

A PAPOK - A PÜSPÖK MUNKATÁRSAINAK FÖLSZENTELÉSE

1562 "Krisztus, akit az Atya megszentelt és a világba küldött, apostolai által saját fölszenteltségének és küldetésének részeseivé tette utódaikat, a püspököket, akik szolgálatuk hivatalát az Egyházban különböző fokokban egyes személyeknek törvényesen átadták." A püspökök "szolgálati feladata alárendelt fokon átszállt a papokra, hogy a papi rendbe kerülve a Krisztustól kapott apostoli küldetés teljesítésére a püspöki rend munkatársai legyenek".

1563 "A papok hivatala, mivel a püspöki rendhez kapcsolódik, részesedik abban a tekintélyben, mellyel maga Krisztus építi, megszenteli és kormányozza testét. Ezért a papságot, mely föltételezi ugyan a keresztyén beavatás szentségeit, külön szentség adja, mely a Szentlélek kenetével szentségi karakterrel pecsételi meg a papok lelkét, s általa hasonlóvá lesznek a Pap Krisztushoz, úgyhogy már Krisztusnak, a Főnek személyében cselekedhetnek."

1564 "Az áldozópapok, jóllehet nincs főpapi méltóságuk és hatalmuk gyakorlásában a püspököktől függenek, a papi méltóság révén hozzájuk kapcsolódnak; és az egyházi rend szentségének erejéből Krisztusnak, a legfőbb és örök papnak a képmása szerint az evangélium hirdetésére, a hívek lelkipásztori gondozására és az istentisztelet végzésére szentelik őket mint az Újszövetség igazi papjait."

1565 Az egyházi rend szentségének erejéből a papok részesei annak az egyetemes küldetésnek, amit Krisztus az apostolokra bízott. A lelki adomány, melyet a papok a szentelésben kaptak, nem valamilyen korlátozott és helyhez kötött küldetésre készíti föl őket, hanem az üdvösség egyetemes küldetésére "egészen a föld határáig"(ApCsel 1,8), oly módon, hogy "készek legyenek az evangéliumot mindenütt hirdetni".

1566 "Szent hivatalukat főképp az Eucharisztia ünneplésekor, vagyis a szent áldozati lakomán gyakorolják; itt mintegy Krisztus személyében tevékenykedve és az ő misztériumát hirdetve összekapcsolják a hívők önátadását főjük áldozatával; és az Újszövetség egyetlen áldozatát, tudniillik Krisztus áldozatát, aki egyszer ajánlotta föl önmagát az Atyának szeplőtelen áldozatul, jelenvalóvá teszik és alkalmazzák az Úr eljöveteleig." Egész papi szolgálatuk ebből az egyetlen áldozatból meríti erejét.

1567 "Az áldozópapok, akik a püspökök gondos munkatársai, segítői és szervei, Isten népének hivatott szolgálói, egyetlen papi testületet (presbitériumot) alkotnak püspökükkel, bár más a rájuk bízott feladat. A híveknek egy-egy helyi közösségében valamiképpen jelenvalóvá teszik a püspököt, akihez bizalom és segítőkészség fűzi őket, s akitől átvállalják feladatainak és gondjainak egy részét mindennapi fáradozásukkal." A papok a szolgálatukat csak a püspökkel közösségben és tőle való függőségben gyakorolhatják. Az engedelmisségi ígéret, amit a szenteléskor a püspöknek tesznek, és a püspök békecsókja a szentelési liturgia végén azt jelzi, hogy a püspök munkatársainak, fiainak, testvéreinek, barátainak tekinti őket, s hogy ők viszont szeretettel és engedelmisséggel tartoznak neki.

1568 "A szentelés által a papi rend tagjaivá lett papokat a szentségi testvériség köteléke fűzi egymáshoz; abban az egyházmegyében, melynek szolgálatára püspökük vezetése alatt szentelték őket, egy presbitériumot alkotnak." A presbitérium egysége fejeződik ki abban a liturgikus szokásban, hogy a papszenteléskor a püspökök után az áldozópapok is ráteszik kezüket az újonnan fölszenteltre.